

толкъ отъ хищничество, колко то да са прослави съ юначество, страсть, която въ него време распаляла съкиго. Той до тогасъ не былъ виждалъ ни Геркулеса, ни Тезея, и съ нетърпѣніе търсялъ случай да са срѣшне съ тѣхъ. Може бы, нападеніе то на Мараѳонъ той предприелъ нарочно за да са запознае лично съ Тезея.

Съ тайна радость, той видѣлъ героя. Той тосъ часъ позналъ Тезея по благородныя му станъ по величественныя му вървежъ и гласъ, — до тогасъ той не виждалъ такъвъ челоуѣкъ. Нѣколко минути той безмолвно стоялъ, пѣленъ отъ удивленіе, послѣ си прострѣлъ рѣката, въ знакъ за примиреніе, и му рекълъ: „Достойный герою! азъ благоговѣйно ти устѣпвамъ. Сѣди ма самъ! какво удовлетвореніе ты искашь?“ Тезей погледнѣлъ на него пріятелски и отговорилъ: „бѣди ми братъ по орѣжіе то.“ Радостно го пригѣрнѣлъ Пиритой и отъ тогасъ станѣли нераздѣльны пріатели.

Еще много подвиги Тезей извършилъ заедно съ пріатели тѣ си въ боѣве тѣ противъ врагове тѣ си. Но на тайны тѣ и близки врагове той не обѣрнѣлъ вниманіе; тѣ были Палантиды тѣ, сынове тѣ на стрика му Палласа. Тѣ са ползовали отъ сѣкій случай да навлекѣтъ на Тезея подозрѣніе то на Аѳиняны тѣ, че ужъ той са стремялъ къмъ самовластіе то. Скоро Аѳиняны тѣ забравили сички тѣ благодѣянія на героя и го исяѣдили изъ града. Той отишълъ на островъ Скиросъ, при царя Ликомеда. Този царъ го пріелъ дружески, но въ сърце то си таилъ противъ него злоба и мыслялъ, какъ по скоро да са отърве отъ опасныя гость при туй той са боялъ отъ Аѳински тѣ Палантиды. Тезей никакъ не са готвялъ да си трѣгне; — и веднѣжъ, коварный тѣ Ликомедъ го завелъ на върха на една приборѣжна урва, за да му покаже отъ тамъ морето и околности тѣ. Тезей, безъ да има нито най малко подозрѣніе, стоялъ безпечно и гледалъ надалечъ, и тогасъ Ликомедъ го блѣснѣлъ въ бездна та. — Таквасъ была смъртъ та на благодѣтеля на челоуѣчество то. Аѳиняны тѣ са раскаляли за